

de førstnævnte Arter af Underholdningsbidrag bør den gjældende Ret formentlig bevares baade saaledes, at ikke blot Udpantning, men ogsaa Forbud paa Udbetaling af Løn ved Politiets Foranstaltning ifølge Rancellistkrivelse af 5te December 1820 kan anvendes, og saaledes, at Afsoning kan finde Sted, naar Underholdningsbidragene ikke betales. Hvad Afsoningsmaaden angaar, da kan Udvalget ikke tilraade at ombytte det hidtil benyttede Afsoningsmiddel, Fængsel paa Band og Brød, med simpelt Fængsel ifølge Lov 16de Februar 1866, thi man holder sig overbevist om, at dette sidste Mittel aldeles ikke vil virke til Hensigtens Opnaaelse, og at man ligesaa godt kunde opgive al Afsoning som gaa over til det. Derimod foreslaar Udvalget, at Afsoningen her-efter skal ske ved Hensættelse til Vangsarbejde i en af Fattigvæsenets Vangsarbejdsanstalter i en Tid, der staa-er i det i Lov 3die Marts 1860 fastsatte Forhold til den, hvori Fængsel paa Band og Brød nu skulde udholdes. Uden Tvivl vil Vangsarbejde vise sig at være et nok saa virksomt Mittel som Fængsel paa Band og Brød, og det er ikke forbundet med det Begreb om vanærende Straf, som i Folkemeningen knyttes til Band- og Brødstraf. En Overgang hertil kan støttes ved Norges Exempel, hvor man i denne Henseende siden Afskillelsen fra Danmark er gaaet en lignende Vej som den her foreslaaede. — Med Hensyn til Underholdningsbidrag til samlede Hustru og ægte Børn er Forholdet det, at den Hjælp, som af Fattigvæsenet ydes disse, naar de lide Nød, i Reglen — hvad enten Manden har begjært Hjælpen eller ikke — maa anses som Fattighjælp ydet Manden, og han vil desaaarsag kunne inddrages under Fattigvæsenets disciplinære Myndighed og anses med Straf ifølge § 42, hvis det maa tilregnes ham, at de Paagjældende lide Nød. Som en Følge deraf vil det, ligesaa lidt som hidtil, være fornødent for disse Tilfaldes Vedkommende at bestemme nogen Afsoning, men det er blot ubtalt, at alle Underholdningsbidrag af denne Art kunne inddrives ved Udpantning.

Stedetfor Lovforslagets §§ 10 og 11 foreslaar Udvalget en ny § 11, som i flere Henseender afviger væsentlig saavel fra Kommissionens som fra Regeringens Forslag. Foreløbig bemærkes, at da Udvalget foreslaar, at Vægtefolk gjensidig skulle være forpligtede at forsørge hinanden, bortfalder „Hustruen“ paa dette Sted. Iøvrigt er man enig med Lovforslaget deri, at en paa Familieforholdet begrundet Understøttelsespligt ikke bør paalægges andre end Forældre (herunder indbefattet Adoptivforældre og for uægte Børns Vedkommende Moderen) overfor myndige Børn, og omvendt Børn overfor Forældre; hvormod man ikke finder, at en saadan Pligt bør kunne paalægges Sødsfænde og ei heller Børnebørn eller Bedsteforældre. Derimod kan Udvalget ikke følge Lovforslaget deri, at en saadan Understøttelsespligt umiddelbart skulde kunne paalægges efter den Pa-

værendes Begjæring; men det længste, man kan gaa, er at paalægge de vedkommende Personer en Forpligtelse til at holde Fattigvæsenet skadesløst, hvis det har maattet understøtte deres Børn eller Forældre. Det skal villigt indrømmes, at der er noget høist Utilbærligt i, at gamle Folk afhænde deres Eiendom til deres Børn imod en utilstrækkelig Aftegt med den bevidste Hensigt at lade Fattigvæsenet supplere det Manglende; men imod Misbrug af den Art give Bestemmelserne, som de af Udvalget foreslaas affattede, den Garanti, som overhovedet kan have. Udvalget tror at maatte fastholde det Standpunkt, at Ingen, som selv er istand dertil, skal være berettiget til at paabyrde det Offentlige Underholdningen af sine Forældre eller myndige Børn; men det mener ikke at burde gaa saavidt, at de nævnte Personer uden endnu at være komne i saadan Trang, at de have behovet at henvende sig til Fattigvæsenet, skulde kunne fordrø deres Slægtninge ansatte til Underholdningsbidrag; thi paa den ene Side kunne individuelle Omstændigheder i mange Tilfælde retskædiggjøre en Vægring ved at understøtte, f. Ex. naar en Fader har gjort mange Forsøg paa at holde en Søn oppe og maasse herpaa ofvret flere Renge, end han strengt taget kan forsvare overfor sine andre Børn, eller omvendt, naar en Søn er bleven paa alle Maader forurettet og tilfidsat af Faderen, der har ladet al sin Formue komme andre Børn til Gode, og paa den anden Side er det at befrygte, at en Sikkerhed for at blive underholdt af sine Nærmeste let vil kunne svække Tveren efter at holde sig oppe ved egne Kræfter hos de nævnte Personer og opfordre dem til sorgløst og letfindigt at ligge deres Forældre eller Børn til Byrde, naar ikke det, først at maatte give sig under Fattigvæsenet og underkaste sig Virkningerne heraf, staaer som en affrækkende Modvægt. Udvalget har derfor troet kun med stor Forsigtighed at burde begive sig ind paa den foreslaaede Vej. I Forbindelse hermed staaer, at Udvalget noget udførligere og bestemtere end Lovforslaget har troet at burde fremhæve, at Overøvrigheden ved Spørgsmaalets Afgjørelse skal overveie, om den Paagjældendes økonomiske Forsatning tillader ham at yde Bidrag og hvormeget, samt at det ikke skulde paalægges Nogen at understøtte, naar han derved vilde komme til at savne en efter hans Stilling og Forhold passende Underholdning for sig og Sine. Fremdeles har man fremhævet, at Øvrigheden skal tage de mulige Vægringsgrunde i Betragtning, da det maa erkjendes, at en Fader eller en Søn undertiden kan have aldeles tilstrækkelige og respektable Grunde til at negte Hjælp. Endelig paalægges Bevisbyrden det Fattigvæsen, som gjør Forbring paa Refusion af sine Udgifter, idet det skal tilveiebringe alle de Dplysninger, som ere fornødne for at træffe Afgjørelsen, navnlig tilveiebringe Attester fra troværdige og med de Vedkommendes Forhold bekendte Mænd osv., ligesom